

ЧОВЪКЪТЪ НА ДРУГИЯ БРЪГЪ

Откъсът из романа „За злато въ Аляска“
отъ Джекъ Лондонъ

Веднажъ Смокъ трѣбваше да се раздѣли съ своя другаръ Гуджо. Това бѣше при изворитѣ на Клондайкъ. Гуджо трѣбваше да се спусне надолу по Клондайкъ, въ Даусонъ, за да помогне на нѣколко свои другари.

Смокъ свърна съ своитѣ кучета на югъ. Той искаше да се добере до „Езерото на изненадитѣ“ и до легендарнитѣ „Две колиби“. Той трѣбваше да пресѣче изворитѣ на Индийската рѣка, да премине презъ неизвестни области, които се намираха тамъ задъ планинитѣ, и да се спусне къмъ рѣката Стюартъ. Споредъ мѣлвата, именно тамъ нѣкъде, въ тия краища, се намирало „Езерото на изненадитѣ“, заобиколено отъ жбчести върхове и глетчери, а дъното на това езеро било покрито съ чисто самородно злато. Разказвахъ, че когато старитѣ жители — чинито имена сега бѣха вече забравени — се гмурвали въ ледената вода и следъ това изплували на повърхността, тѣ държали и въ дветѣ си ръце по буца самородно злато. Но водата била много студена. Едни отъ тѣзи смѣлчаци умрѣли въ водата отъ разливъ на сърдцето, други станали жертва на скоротечна туберкулоза, и никой още отъ ония, които сѣ отишли при това езеро, не се е върналъ живъ. Всѣки пѣтъ се случвало по нѣкое нещастие. Единъ пропадналъ въ яма, недалечъ отъ Форти-Майлъ, другъ билъ изяденъ отъ своитѣ собствени кучета, трети — смазанъ отъ паднало дърво. „Езерото на изненадитѣ“ бѣше омагьосано мѣсто. Всички забравяли, кѣде се намира то, а самородното злато и досега покривало неговото дъно.

За мѣстото, кѣдето се намиратъ „Дветѣ колиби“, имаше по-точни сведения, макаръ че освенъ старитѣ жители, които отдавна бѣха измрѣли, никой

не ги бѣше видѣлъ. Тѣ се намирали на петъ денонощия отъ рѣката Стюартъ, нагоре по рѣката Макъ-Квестенъ. Тѣ били построени отъ нѣкого още въ ония времена, когато и поменъ нѣмало отъ златотърсачи въ басенна на Юконъ. Скитници, ловци на елени, разпръвали на Смокъ, че тѣхни старци били успѣли да се добератъ до тѣзи колиби, но не видѣли никакви следи отъ разработване на злато.

— Вземи тѣзи пари да ти се намиратъ, но по-добре да бѣше дошелъ съ мене, — каза Гуджо, когато се прощаваше съ Смокъ — Ако не тѣ свѣрта, иди нанѣкъде, но защо да отидешъ въ нѣкакво си омагьосано мѣсто, кѣдето непременно ще ти се случи нѣщо лошо?

— Не се тревожи, Гуджо! Следъ шестъ седмици ще се върна въ Даусонъ. Старитѣ жители отъ Хендерсонъ ми казаха, че следъ замръзването на рѣката за тамъ се били отправили нѣколко златотърсачи. Като вървя по тѣхнитѣ следи, ще мога да изминавамъ по четиридесетъ, даже и по петдесетъ мили на день. Само да се добера веднажъ до тамъ, следъ месецъ ще си бѣда пакъ въ къщи.

— Да, ама ако се доберешъ до тамъ! Та мене ме безпокои именно това, какъ ще се доберешъ до тамъ. Хайде, прощай Смокъ! И най-главното — отваряй си очитѣ на четири. И помни, че нѣма защо да се срамувашъ, ако се върнешъ съ празни ръце.

Георги Райчевъ

КОЛЕДАРИ

Измина есенята. Окапахъ листата на дърветата. Добитѣ кѣтъ и стадата се прибраха по села и кошари. Кокошкитѣ и патицитѣ сиѣха вече въ топли курниции.

Кумчо Вълчо и кума Лиса взеха все по-често да гладуватъ, по день по два дни. Нѣкой пѣтъ имъ се случваше и по цѣла седмица да не хапнатъ месце.

Единъ день кумчо Вълчо дойде при дупката на кума Лиса и извика:

— Бауу! Бау! Ей, кумичке, жива ли си? Какво правишъ въ това лошо време?

— Кявъ! Кявъ! Кявъ! — обади се отвѣтре кумичката. — Тукъ съмъ, кумчо. Топля се съ опашката си.

— Ами я чувай, кумичке. Нѣмашъ ли скрито малко месце да ми дадешъ на заемъ да хапна? Умирамъ отъ гладъ!

— Охъ, кумчо, не питай — отъ три дни не съмъ турила залькъ въ устата си!

— Лошо, кумичке, а пѣкъ утре нали е голѣмъ празникъ, света Коледа. Всички се готвятъ да отговяватъ.

— А-а! Коледа ли, кумчо?!

Бре, и азъ пуста залисана, запала съмъ, та съвсемъ съмъ забравила днитѣ. Почакай ме, ей сега да си среща опашката, и ще излѣза при тебе.

Ето ти я следъ минута излиза Лисанка, гледа вълка и жално се вайка:

— Лошо, кумчо! Гладъ страшенъ. Я ме вижъ на какво съмъ заприличала, пѣкъ нѣ, и твоитѣ ребра се броятъ презъ козината. . . Ела да те вода на едно мѣсто.

— Кѣде е то?

— Ей тамъ е-е — долу има село. Ще разгледаме какво правятъ тамъ хората.

Стигнаха до височинката, клекнаха и гледатъ. Отъ всички дворове къмъ небето се вдига пушъкъ.

— Видишъ ли? — пита Лисанка.

— Виждамъ, кумичке.

— Подушвашъ ли?

— Подушвамъ, кумичке.

Сладко мирише.

— Сладко я. Днеска тамъ колятъ шопаритѣ. Славно ядене ще падне.

— Еехъ, кума, да щатъ да поканятъ и насъ!

— Кявъ! Кявъ! Кявъ! —

ДА ПЕСТИМЪ

Касичка една мѣничка има моята сестричка. Въ нея заранъ рано, рано пуска всѣко левче сбрано. За бонбони и геврече тя не дава нито левче,

Затова пести и сбирай, та на старини почивай!“

Георги Хрусановъ

ТЮЛЕНЪ

Родната страна на тюленътъ е северниятъ полюсъ. Снабденъ подъ дебелата си кожа съ голѣмъ слоѣ тлъстини, той се чувствува много добре всрѣдъ ледоветѣ отъ Лабрадоръ до Худзонавия заливъ. Срѣща се изобило въ цѣлата арктическа област. Приспособява се и къмъ по-умѣренъ климатъ, защото тюлени има както въ Лондонската, така и въ Берлинската зоологически градини.

Съ цивилизоването на жителитѣ на арктика (ескимоситѣ) почва постепенно да изчезва както самото население, което почва да боледува отъ туберкулоза, непозната въ миналото болестъ за ескимоса, а така сѣщо изчезватъ и много отъ сѣвернитѣ животни: китове, полярни мечки, северни елени

тюлени и пр., за ловенето на които образували голѣми хайки.

Тюленътъ се лови най-много заради кожата му, отъ която ескимоскитѣ си правятъ високи ботуши. Използуватъ се сѣщо месото и масъта му.

КНИГАТА „ЗЛАТНО СЪРДЦЕ“

драматични приказки отъ Георги Крънзовъ, подходящи за всѣка дѣтска забава, Пиескитѣ сѣ много лесни за представяне и сѣ нагодени за всѣка сцена. Набавете си ги веднага чрезъ редакцията на „Славейче“! Цена 20 лв. Подвързана 30 лв. За нашитѣ абонати и настоятели се отстъпва подвързана за 20 лв. неподвързана за 12 лв.

СВѢТОВНИ ПИСАТЕЛИ

Джекъ Лондонъ

Роденъ е на 12 януарий 1876 година въ Санъ-Франциско, Америка, а е починалъ на 22 ноември 1916 година.

Джекъ Лондонъ е прочутъ по цѣлия свѣтъ съ своитѣ многобройни книги, които не сѣ само плодъ на фантазия, а въ тѣхъ сѣ описани различнитѣ приключения, които е преживѣлъ самиятъ Джекъ Лондонъ.

Освенъ многото книги за възрастни, Джекъ Лондонъ е писалъ и романи за юноши, по-главнитѣ отъ които сѣ: „Сияйна зора“, „Авантюристката Джоана“, „За злато въ Аляска“, „Гонитба на пирати“, „Бѣлиятъ жбъ“, „Синъ на слънцето“ и др.

Почти всички негови романи сѣ преведени на български и се четатъ съ голѣмо увлѣчение.

ВДОВИЦА

Презъ зимата бурна и снѣжна, зълъ вихъръ кога зареве, въ прегръдки на майчицанѣжна се кривятъ сирачета две.

Притиска ги тя и проклѣна. . . И плаче отъ мъжа и жалъ. — Мажътъ ѝ отдавна почина, самотница тя е въ печаль.

Но често минути на радостъ даряватъ ѝ дветѣ деца. Възвръщатъ ѝ сила и младостъ засмѣнитѣ тѣхни лица.

Самотна подъ своята стрѣха, оставена тѣй въ самота, единичка, последна утѣха, оставатъ ѝ тѣ на свѣта.

Славчо Ангеловъ

преви се отъ смѣхъ Лисанка. И да ни поканятъ, кумчо, ще искатъ за споменъ кожитѣ ни. . . Ти давашъ ли твоята? Азъ си не давамъ кожата — трѣбва ми да се топля. . .

— Смѣешъ се ти, кума, ала мене ме присвива корема отъ гладъ.

— Тогава да трѣгваме!

— Кѣде?

— Ей тамъ, въ село.

— Ти да не си полудѣла?

— Не съмъ, кумчо. Ще спремъ покрай село и ще чакаме да мръкне. Този нощъ и хора и кучета ще бѣдатъ сити и преяли та всички рано ще заспатъ, като заклани. Тогава влѣзъ и грабвай, каквото си искашъ.

Спрѣха край село. Почакахъ да мръкне. Утихна селото, заспа.

— Хайде, Лисо, да трѣгваме.

— Аа, кумчо, не бива двамата. Върви ти, а пѣкъ азъ ще вардя тукъ. Пѣтя ти ще пазя. Ако го преградятъ оттукъ, ще извикамъ, и ти бѣгай надругаде.

Повѣрва Вълчо, замина. Остана Лиса да чака — сторѣ ѝ се година! Те ти го иде Вълчо, мѣкне нѣщо черно на шията си. Спрѣ, свали го, гледа и хока:

— Брей, че стока! Най-мал-

кото и най-мършавото яре съмъ пипналъ! А пѣкъ какъвъ тлъстъ овенъ имаше!

— Овенъ ли? Ами защо не го не хвана?

— Достраша ме!

— Бре, кумчо, вълкъ страхъ знае ли! Я се върни, та пипни овена. Азъ ще пазя ярето.

Помисли Вълчо помисли и пакъ се запѣти назадъ. А кумичката това и чакаше. Подметна Лиса ярето и яжъ, яжъ, догдето останаха само двата му рога и краката! Въ това време откъмъ село се вдигна страшна врѣва. Викатъ „юря!“ хората, гърмятъ пушки, лаятъ кучета. Едвамъ стигна кумчо запѣхътянъ. Посрѣща го Лиса и пита, ужъ като че нищо не е чула:

— Кѣде е, кумчо, овена?

Въ кошарата, на топло. . . Не видишъ ли, че едвамъ отървахъ кожата си. Сѣтили се за ярето, завардили ме и насмалко да ме пипнатъ. . . Ами кѣде е ярето?

— Ярето ли. . . Ами че азъ го изядохъ, кумчо. Рекохъ си, — нали кумчо овенъ ще докара. Съ това ли мършаво яре ще си мърси жбитѣ! . .

— Аа, проклѣтнице, такава ли била работата! — ревна Вълчо и я погна.

Вълчо отзадъ, Лиса напредъ — ха тукъ да я хване, ха тамъ да я пипне, докато

стигна Лиса до дупката, скри се!

Вълчо клекна на снѣга и си каза: „Ще я вардя, докато излѣзе!“ А Лиса като отпочина, стана, превѣ се отъ смѣхъ и пита весело: „—Е, очички, като бѣгахъ азъ, вий какво правихте?“ — Думахме, — отвърнаха очичкитѣ: — Гледай, кумичке! Бѣгай, Лисанке! Гледай, Лисанке! Бѣгай, кумичке!

— Охъ, добричкитѣ ми оченца! Ами вие, ушенца?

— Слушай, кумичке! Бѣгай, кумичке! Бѣгай кумичке! Слушай кумичке!

— Охъ, милитѣ на кака ушенца! Ами вие, краченца?

— Скокъ, кумичке, хопъ кумичке, бѣгай! Хопъ, кумичке, скокъ кумичке, бѣгай!

— Оо, добричкитѣ ми краченца! Ами ти, мари опашко?

— Азъ ли? Азъ пѣкъ викахъ — Дръжъ, кумчо! Гони, кумчо! Гони кумчо, дръжъ, кумчо!

— Аа, тѣй ли, проклѣтнице! Чакай да те дамъ на вълка да те изяде!

Приближи Лиса до дупката и подаде навънъ опашката си, ужъ да я уплаши. Но Вълчо това и чакаше. Пипна я за опашката, измъкна я и отговѣ сладко-сладко съ хитрата Лисанка.